

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 17C/224/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1313213062
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 07. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Kačmár
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2017:1313213062.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Pajštúnska 5, IČO: 35724803, zastúpený zástupcom: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Pajštúnska 5, proti žalovaným: 1. T. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. XXX, 2. D. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. 221, o zaplatenie 2.056,46 eur s príslušenstvom, sudcom JUDr. Erikom Kačmárom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a** .

II. Žalovaným súd **náhradu trov konania n e p r i z n á v a** .

III. Občianskemu združeniu Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom v Bratislave, Šafárikovo námestie 7, súd **p r i z n á v a** náhradu trov konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresnému súdu Trenčín bola dňa 27.01.2014 Okresným súdom Bratislava III postúpená žaloba žalobcu zo dňa 09.07.2013, ktorou sa proti žalovaným domáhal, aby súd rozhodol o splnení ich povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 2.052,46 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 2.052,46 eur od 05.11.2012 do zaplatenia a vyčísleným úrokom z omeškania vo výške 136,63 eur. Túto žalobu odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.09.2012 uzatvorenej medzi pôvodným veriteľom, postupcom SLSP, a.s., a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovaným. Dňa 02.03.2007 uzatvorili žalovaní s postupcom Zmluvu č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej postupca poskytol žalovaným peňažné prostriedky. Podmienky čerpania týchto prostriedkov, podmienky ich splácania, podmienky pri ich neplnení a ďalšie náležitosti sú upravené v úverovej zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach. Pohľadávka žalobcu ku dňu jej postúpenia predstavovala sumu 3.887,79 eur, ktorá pozostávala z istiny v sume 3.105,72 eur, riadneho úroku v sume 425,71 eur, úrokov z omeškania v sume 311,51 eur a ostatného príslušenstva v sume 44,85 eur, v súlade s prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok. Údaje, výška a špecifikácia postúpených pohľadávok je deklarovaná postupcom ako generovaný údaj z bankového systému. Žalobou si uplatňuje splátky úveru splatné od 20.11.2012 do 20.12.2013 v počte 41 a celkovej výške 2.052,46 eur. Splátky pôvodne splatné od 20.11.2012 do 20.12.2013 sa stali splatnými dňa 04.11.2012, kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Odo dňa postúpenia pohľadávky žalovaní neuhradili na uplatňované splátky nič. Uplatnené úroky z omeškania predstavujú zákonné úroky z omeškania.

2. Pôvodne o podanej žalobe konal Okresný súd Bratislava III, ktorý z dôvodu svojej miestnej nepríslušnosti postúpil vec konajúcemu súdu. Na základe podanej žaloby vydal súd dňa 28.02.2014 platobný rozkaz, ktorý sa nepodarilo ani po rozsiahlom zisťovaní pobytu doručiť obom žalovaným, a preto ho súd uznesením zo dňa 07.02.2017 zrušil v celom rozsahu. Žalovaná v 1. rade sa k doručenej žalobe nevyjadрила.

3. Za účelom rozhodnutia o žalobe súd nariadil pojednávanie, na ktoré predvolal právneho zástupcu žalobcu a žalovaných. Pojednávanie sa žalovaní nezúčastnili, pričom svoju neprítomnosť na pojednávaní neospravedlnili. Právny zástupca žalobcu sa pojednávania zúčastnil, pričom po vyjadrení predbežného právneho názoru súdu uviedol, že žalobca si je vedomý judikatúry súdov v súvislosti s aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu vzhľadom na dátum nadobudnutia pohľadávky a celkovú splatnosť dlhu z úverovej zmluvy a znenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Argumentuje však tým, že v bode 19.16 Všeobecných obchodných podmienok bol udelený súhlas dlžníkov s postúpením pohľadávky z úverovej zmluvy. Takisto poukazuje aj na znenie § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý ustanovuje výnimku z podmienky udelenia súhlasu klienta, ak by klient v omeškaní so splácaním úveru dlhšie ako jeden rok, pričom žalovaní zaplatili naposledy splátku úveru v roku 2009. Poukazuje aj na judikát Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 12Co/223/2015 zo 16.03.2016, ktorý podporuje argumentáciu žalobcu v tejto súvislosti, a takisto že v predmetnej veci bol vydaný aj platobný rozkaz.

4. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie oboznámením sa so všetkými listinnými dôkazmi, ktoré žalobca súdu predložil, a to: úverová zmluva, Všeobecné obchodné podmienky, oznámenia o postúpení pohľadávky na č. l. 20 a 22, kópie podacieho hárku na č. l. 21, 23, výzvy k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru na č. l. 24, 25, zmluva o postúpení pohľadávok, príloha č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok a pokus o zmier na č. l. 38, 39. Po takto vykonanom dokazovaní súd zistil pre rozhodnutie o žalobe podstatný skutkový stav, ktorý následne právne posúdil podľa nižšie citovaných ustanovení zákonov.

5. Slovenská sporiteľňa a.s. (banka) dňa 02.03.2007 uzatvorila so žalovanými Zmluvu o splátkovom úvere č. 0274239625, ďalej len „zmluva o úvere“, na základe ktorej sa Slovenská sporiteľňa, a.s. zaviazala poskytnúť žalovaným úver vo výške 80.000,- Sk, a žalovaní sa ako dlžníci zaviazali za dohodnutých podmienok úver vrátiť do 20.12.2013 v pravidelných 81 mesačných splátkach vo výške 1.508 Sk. Súčasťou zmluvy o úvere sú aj Všeobecné obchodné podmienky (ich kópia je spise na č.l. 5 a nasl.). Dňa 27.09.2012 uzatvorila Slovenská sporiteľňa a.s. so žalobcom Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1175/2012/CE, ďalej len „zmluva o postúpení pohľadávok“, na základe ktorej mal žalobca nadobudnúť pohľadávku veriteľa, postupcu, z úverovej zmluvy voči žalovaným. Od nej žalobca odvodzuje aj svoju aktívnu legitimáciu na podanie žaloby. Podľa prílohy č. 1 k zmluve o postúpení je súčasťou postúpených aktív (súboru pohľadávok) aj pohľadávka voči žalovaným ako dlžníkom. V nej je takisto uvedené, že splatnosť úveru je dňa 20.12.2013 (rovnako ako je uvedené v úverovej zmluve). Dňa 16.10.2012 vyhotovila a odoslala Slovenská sporiteľňa a.s. dva obsahovo rovnaké listy (adresátni listov sú žalovaní), ktorých obsahom je oznámenie o postúpení jej pohľadávky z úverovej zmluvy na žalobcu. Listom zo dňa 16.10.2012 oznámil žalobca žalovaným mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 16.10.2012 a vyzval ich na zaplatenie dlhu v sume 4.051,94 eur do 31.10.2012.

6. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

7. Podľa § 499 Obchodného zákonníka za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

8. Podľa § 261 ods.3 písm. d) Obchodného zákonníka, v znení účinnom v čase vzniku záväzkového vzťahu, touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy: zo zmluvy o úvere (§ 497).

9. Podľa § 52 ods.1 až 4 Občianskeho zákonníka v účinnom znení, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení

spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

10. Podľa § 53 ods.1, ods.2, ods.5 Občianskeho zákonníka v účinnom znení spotrebiteľskej zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

11. Podľa § 524 ods.1, ods.2 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

12. Podľa § 92 ods.8 zák.č. 483/2001 Z.z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

13. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

14. Po vykonaní dokazovania (pričom boli vykonané všetky dôkazy navrhnuté žalobcom) súd na zistený a vyššie popísaný skutkový stav aplikoval vyššie citované ustanovenia právnych predpisov, a vec právne posúdil takto:

15. Žalobca si v konaní uplatňuje svoje právo na peňažné plnenie (pohľadávku) zo zmluvy o úvere. Túto pohľadávku mal nadobudnúť na základe zmluvy o postúpení pohľadávok. Po zistení skutkového stavu súd konštatuje, že žalobca platne nenadobudol pohľadávku, ktorej splnenia sa voči žalovaným v tomto konaní domáha. Je tomu tak pre rozpor zmluvy o postúpení pohľadávok so zákonom, teda pre jej neplatnosť v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Uzavretím tejto zmluvy o postúpení pohľadávok nebolo dodržané ustanovenie § 92 ods.8 zákon o bankách. Žalobca v konaní nepreukázal, že by žalovaní udelili banke, teda postupcovi, súhlas s postúpením pohľadávky banky voči nim na iný nebankový subjekt. Tento súhlas sa podľa uvedeného ustanovenia o bankách nevyžaduje iba v prípade, ak by aj napriek písomnej výzve banky jej klienti (žalovaní) boli nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Urobenie takejto výzvy banky, však nebolo vykonaným dokazovaním preukázané. Za súhlas s postúpením pohľadávky nie je možné považovať ustanovenie Všeobecných obchodných podmienok (bod 19.16), nakoľko tento súhlas je súčasťou bankou vopred naformulovaných Všeobecných obchodných podmienok, ktorých obsah nemohli žalovaní ako klienti banky ovplyvniť. Nejde teda o ich právny úkon (prejav vôle konajúceho smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú). Podľa názoru súdu je splnením preukázania súhlasu s postúpením pohľadávky v zmysle § 92 ods.8 zákon o bankách iba výslovný a osobitný súhlas dlžníka s postúpením konkrétnej pohľadávky banky, špecifikovanej konkrétnou výškou a jej právnym dôvodom. Prijatím záveru o tom, že súhlas dlžníkov s postúpením pohľadávky bol riadne udelený vo Všeobecných obchodných podmienkach, by okrem iného bol narušený aj princíp zákazu zneužívania práv a viedol by k značnej

nerovnováhe v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Pritom podľa citovaného ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy (o akú sa jedná aj v tomto spore) nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto neprijateľné podmienky sú neplatné. Súd v tejto súvislosti takisto uvádza, že banka si v rovnakom bode 19.16 Všeobecných obchodných podmienok takisto vyhradila právo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Takéto dojednanie je navyše v zjavnom rozpore so zákonom (okrem založenej nerovnováhy v právach), nakoľko umožňuje banke previesť svoje záväzky (de facto sa ich „zbaviť“) na tretiu osobu bez súhlasu veriteľa (klienta). Na druhej strane si v nich naformulovala vopred udelený súhlas dlžníkov s postúpením pohľadávky banky na iný, aj nebankový, subjekt. Súd tak argumentáciu žalobcu poukazujúcu na udelený súhlas vyhodnotil ako nedôvodnú, vychádzajúc z neexistencie (neplatnosti) tohto súhlasu.

16. K rovnakému právnomu záveru o nevyhnutnosti urobenia výzvy klientovi, ktorý neudelil súhlas s postúpením pohľadávky podľa § 92 ods.8 zákona o bankách a preukázanie jej doručenia pre platné postúpenie pohľadávky z banky na iný subjekt, ktorý nie je bankou, dospeli v obdobnej veci napríklad aj Krajský súd v Bratislave v uznesení sp.zn. 6Co/203/2015 zo dňa 19.05.2015, Krajský súd v Prešove v uznesení sp.zn. 6Co/119/2013 zo dňa 29.05.2014, Krajský súd v Žiline v rozsudku sp.zn. 9Co/147/2016 zo dňa 21.04.2016, Krajský súd v Trnave v rozsudku sp.zn. 23Co/574/2015 zo dňa 26.01.2016, či Krajský súd v Trenčíne (odvolacieho súdu) v rozsudkoch sp.zn. 5Co/460/2015 zo dňa 13.01.2016, sp.zn. 6Co/603/2015 zo dňa 22.03.2016, sp.zn. 17Co/251/2016 zo dňa 18.05.2016, sp.zn. 19Co/897/2015 zo dňa 27.10.2016, sp.zn. 4Co/83/2017 zo dňa 31.03.2017, sp.zn. 17Co/354/2016 zo dňa 14.06.2017, sp.zn. 6Co/146/2017 zo dňa 27.06.2017, 5Co/2/2017 zo dňa 12.07.2017. Vzhľadom na uvedenú a prevažujúcu judikatúru odvolacieho súdu súd neprihliadal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 12Co/223/2015 zo 16.03.2016, na ktoré poukazoval žalobca. V právnej praxi nie je vylúčená existencia rôznych právnych záverov a názorov, avšak judikatúra súdov nie je sama osebe záväzná. Pritom pre konajúci súd má väčší faktický význam judikatúra jeho odvolacieho súdu, ako právny záver iného krajského súdu (pritom menšinový).

17. K argumentácii žalobcu, spočívajúcej v tom, že v predmetnej veci bol vydaný aj platobný rozkaz súd uvádza, že vydanie platobného rozkazu sa riadi inými pravidlami. Na účely vydania platobného rozkazu sa nevykonáva dokazovanie, vychádza sa iba z tvrdených skutočností. Nie je vylúčené, a dokonca ide o bežnú prax, že po vykonaní dokazovania nebude rozsudok vydaný vo veci samej zodpovedať výroku platobného rozkazu.

18. K argumentácii žalobcu, spočívajúcej v tom, že z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách platí výnimka v prípade, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahne jeden rok, kedy banka môže takúto pohľadávku postúpiť aj bez súhlasu klienta, súd uvádza, že podľa názoru súdu z použitia bodkočiarky za prvou časťou vety vyplýva, že táto výnimka platí iba pre prípad upravený v prvej časti vety, teda pre prípad postúpenia pohľadávky, ktorú klient banke uhradil, avšak až po jednom roku od vzniku omeškania so splácaním dlhu z úveru.

19. Podľa súčasnej právnej úpravy musí súd z úradnej moci v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa prihliadať na akúkoľvek zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Poskytovanie úverov bankami je regulované a podlieha štátnemu dohľadu. Je zrejmé, že aj obchodovanie (ich postupovanie) s pohľadávkami vzniknutými z takéhoto podnikania, je aj vzhľadom na spoločenský význam úverovania spoločnosti (napr. aj spotrebiteľov, obyvateľov) bankami, regulované. A to práve predmetným ustanovením zákona o bankách. Vzhľadom k tomu, že súd dospel na základe vyššie uvedenej úvahy k záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto konaní, žalobu zamietol.

20. V konaní vystupoval na základe vlastného oznámenia o vstupe do konania aj vedľajší účastník na strane žalovaných. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že s účinnosťou od 01.07.2016, teda s účinnosťou Civilného sporového poriadku, prestal počas konania platiť Občiansky súdny poriadok. Nakoľko nový procesný predpis doterajší inštitút vedľajšieho účastníka neustanovuje a z jeho ustanovení (najmä prechodných ustanovení) nie je možné vyvodiť možnosť pokračovania s vedľajším účastníkom, od 01.07.2016 sa ex lege tohto konania nezúčastňuje vedľajší účastník. Obdobný záver v súčasnosti platí aj pre inštitút opatrovníka podľa § 29 Občianskeho súdneho poriadku. Ak by zákonodarca mienil

uskutočniť (automatickú) transformáciu vedľajšieho účastníka napríklad na osobitný subjekt v konaniach začatých do 01.07.2016, urobil by tak v prechodných ustanoveniach Civilného sporového poriadku, čo býva štandardným legislatívnym riešením. Ako je zrejmé z ich znenia, neurobil tak. K rovnakému záveru o zániku účasti vedľajšieho účastníka v prebiehajúcich konaniach neskončených do 30.06.2016 dospel aj Krajský súd v Trenčíne v uznesení sp.zn. 17Co/413/2016 zo dňa 07.09.2016.

21. Podľa § 255 ods.1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

22. Podľa § 262 ods.1, ods.2 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23. Podľa § 257 Civilného sporového poriadku výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

24. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 Civilného sporového poriadku v spojení s § 257 Civilného sporového poriadku, pretože žalovaní boli v konaní plne úspešní, avšak žalovaným v priebehu konania nevznikli žiadne trovy konania, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa, a preto im súd náhradu trov konania v zmysle § 257 Civilného sporového poriadku nepriznal.

25. Vzhľadom k tomu, že v priebehu účasti Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov ako vedľajšieho účastníka v tomto konaní, mu vznikli trovy (právneho zastúpenia), súd rozhodoval aj o jeho práve na náhradu trov konania. Toto rozhodnutie o trovách, aj napriek jeho neúčasti v konaní v tomto jeho štádiu (vydanie rozsudku), súd považuje za naplnenie princípu spravodlivého usporiadania vzťahov vzniknutých v tomto konaní. V opačnom prípade, by o trovách konania tohto občianskeho združenia, ktoré mu vznikli, nebolo rozhodnuté vôbec, čím by mohlo dôjsť k poškodeniu jeho práv. Súd vzal do úvahy pri tomto rozhodnutí aj ustanovenie čl. 4 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona (čo je daný prípad a daná procesná situácia), právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci. Najbližšie k posudzovanej právnej veci sú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ktoré upravujú trovy konania strán a ich náhradu (§ 251 a nasl.). Aj podľa súdnej praxe vyvinutej podľa Občianskeho súdneho poriadku, teda do 30.06.2016, patrilo právo na náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi rovnako ako účastníkovi konania. Teda súd na základe uvedeného uzatvára, že vedľajší účastník, ktorý vystupoval v konaní iba do 30.06.2016 má právo na náhradu účelne vynaložených trov konania, a teda aj na rozhodnutie o jeho trovách.

26. Pri následnom rozhodovaní o nároku tohto občianskeho združenia ako vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania sa súd riadil právnymi názormi Krajského súdu v Trenčíne, ktoré prezentoval vo viacerých rozhodnutiach (napr. v rozsudkoch sp.zn. 17Co/354/2016 zo dňa 14.06.2017, sp.zn. 6Co/146/2017 zo dňa 27.06.2017, v uzneseniach sp.zn. 4Co/83/2017 zo dňa 31.03.2017, sp.zn. 19Co/308/2016 zo dňa 27.10.2016). V zmysle týchto záverov vychádzajúc z Článku 37 odseku 2 ústavného zákona 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi, alebo orgánmi verejnej správy, a to od začiatku konania, teda každá strana sporu má zaručenú právnym poriadkom možnosť právnej pomoci. Pôvodný vedľajší účastník využil svoje právo na právne zastúpenie v tomto konaní. Vo všeobecnosti za účelné v prejednávanej veci je potrebné považovať trovy pôvodného vedľajšieho účastníka, ktoré mu vznikli titulom jeho právneho zastúpenia. Účelnosť trov je vždy a za každých okolností potrebné posudzovať predovšetkým vo väzbe na výsledok sporu, v ktorom žalovaný a na jeho strane vystupujúci pôvodný vedľajší účastník dosiahli plný úspech. Nepriznanie trov pôvodnému vedľajšiemu účastníkovi by znamenalo porušenie princípu rovnosti zbraní v občianskom súdnom konaní. Pokiaľ je prípustné, aby samotný žalobca bol právne zastúpený v konaní, ktoré podľa okresného súdu nespĺňa znaky mimoriadne obtiažnej právnej veci, a v prípade jeho procesného úspechu, by mu bola priznaná plná náhrada trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, môžu si nepochybne aj žalovaný a vedľajší účastník zvoliť právnych zástupcov, ktorí ich budú v konaní zastupovať a pri splnení zákonných predpokladov im rovnako prislúcha právo na náhradu trov právneho zastúpenia, pričom prostredníctvom inštitútu

"účelnosti" trov, nemožno ani jedného z nich sankcionovať v podobe nepriznania trov, ktoré im v konaní vznikli v dôsledku toho, že využili svoje právo na odbornú, kvalifikovanú právnu pomoc, čo v konečnom dôsledku malo za následok aj úspech v spore na strane žalovaného, a tým tiež pôvodného vedľajšieho účastníka.

27. Vzhľadom na vyššie uvedené a na záver súdu o tom, že právne zastúpenie pôvodného vedľajšieho účastníka bolo v konaní účelné, súd priznal pôvodnému vedľajšiemu účastníkovi, Občianskemu združeniu Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške týchto trov rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia o trovách konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia a to na Okresnom súde Trenčín. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. O odvolaní bude rozhodovať Krajský súd v Trenčíne. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozsudku možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vyššie uvedenú vadu, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.